

Toe, laat me met rust,
stoer me niet,
loop gewoon door.
Alsjeblieft, alsjeblieft, alsjeblieft ...

Bijna liep de eekhoorn
het vreemde ding voorbij –
bijna, maar niet helemaal.

Hij was gewoon té nieuwsgierig.
Zoiets wonderlijks had hij
in zijn bos nog nooit gezien!

En dus stopte de eekhoorn,
hij draaide zich om, liep terug,
snuffelde aan het ding
en klom er ten slotte bovenop.

'Ga weg! En snel een beetje!'

De eekhoorn deinsde achteruit en spitte zijn oren.

'Wie zei dat daar?'

'Niemand!'

'Wie is niemand?'

'Niemand is niemand!'

'Ben jij dat ... steen?'

De eekhoorn begon opgewonden met zijn achterpoten op de steen te trappelen.

'Ben jij een pratende steen?!'

**'Hé! Stop met dat getrappel.
En nee, ik ben geen steen.
Stenen kunnen niet praten.'**

De eekhoorn hield op.

'Dat is ook waar.'

Toen begon hij, hevig piekerend, rondjes te lopen op het ding. Zijn borstelige staart zwiepte heen en weer.

'Maar als je geen steen bent, wat ben je dan wel?'
riep hij na een tijdje.

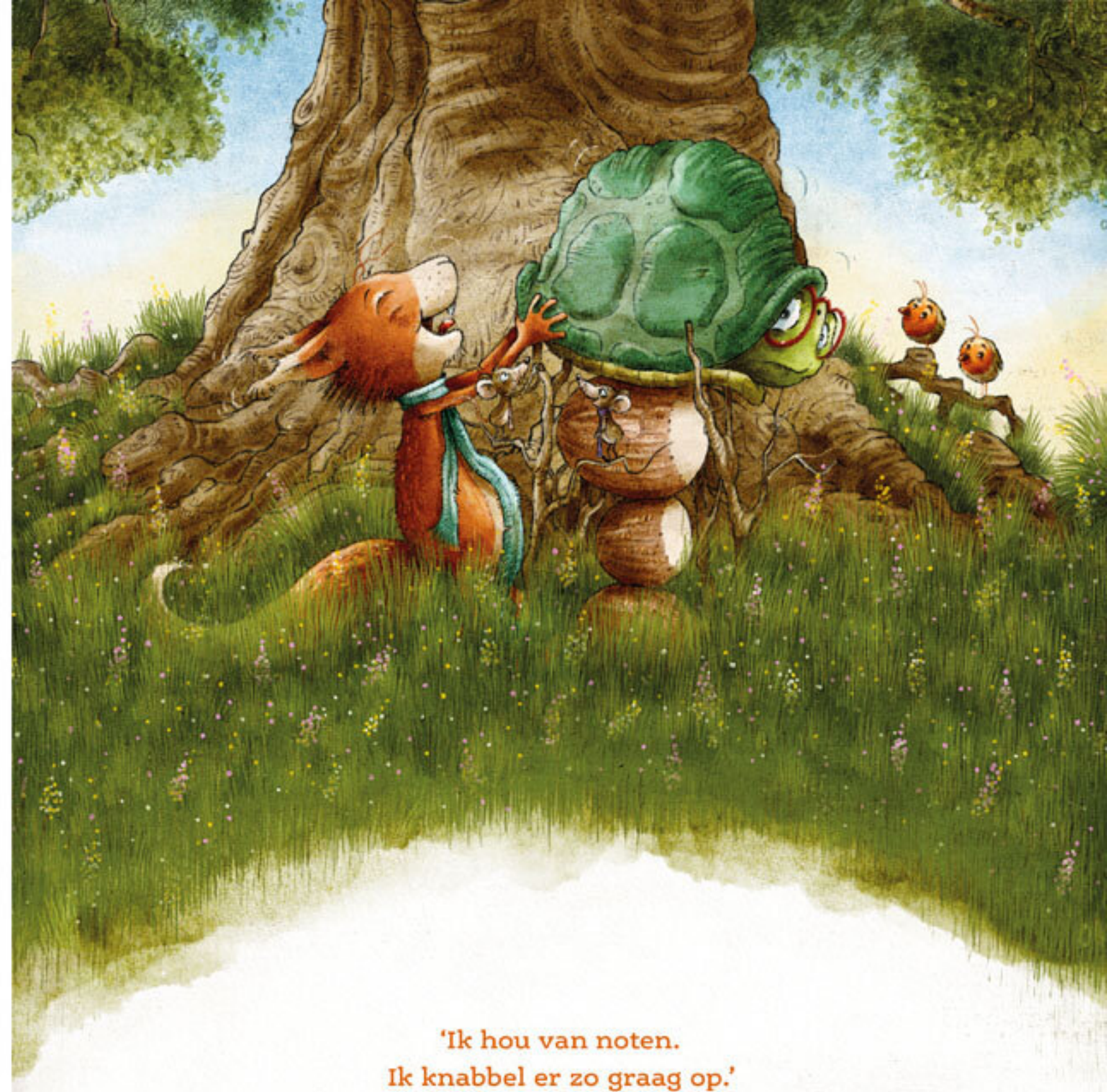
**'Ik ben een stem in je hoofd
en ik zeg dat je door moet lopen.'**

De eekhoorn liet zich uitgeput
op zijn kont vallen.

**'Je liegt! Weet je wat?
Ik denk dat je een enorme noot bent!'**

Nauwelijks had hij dit gedacht en gezegd
of het water liep hem in de mond.

**'Ik hou van noten.
Ik knabbel er zo graag op.'**

**'Waag het niet!
Als je aan mij knabbelt, bijt je je tanden stuk!'**